

Nieuw-Vlaams Magazine

maart 2013

- De Ronde van Vlaanderen: 100 jaar koersgekte
- Maatwerk helpt Vlaamse jongeren aan een baan
- Het botert niet tussen Telenet en de omroepen



Jan Jambon: "Vlaanderen stoot op de grenzen van de Belgische economie"

MAGAZINE VAN DE

NVA
DENKEN.DURVEN.DOEN.

117

Dat is het aantal treinen dat in 2012 een rood stoplicht negeerde. In 54 procent van de gevallen was dit te wijten aan de onoplettendheid van de treinbestuurder of de verkeerde interpretatie van het signaal door de treinbestuurder. Voor N-VA-Kamerlid Steven Vandeput is het duidelijk: "Naast alle aandacht en middelen die terecht naar het technische aspect van de veiligheid gaan, zijn ook investeringen in het menselijke aspect erg belangrijk. De NMBS-groep moet daarom ook durven investeren in de bewustmaking en de alertheid van haar personeel."



Isabel Albers (De Tijd)

@italbers op 7/03/2013

"Minder stunt- en vliegwerk en meer structureel besparen" is iets anders dan opgeven begrotingsnorm.

Peter De Roover (VVB)

@PeterDeRoover1 op 11/03/2013, n.a.v. de Vlaamse inburgeringsplannen voor Roma.

Verwachten van mensen dat ze taal spreken land van verblijf is blijkaar rechts. Is niet communiceren dan links?



Goed bezig

In het regeerakkoord beloofde de regering-Di Rupo onder meer dat ze het parlement via periodieke evaluaties op de hoogte zou houden van de stappen in het beleid. Daarnaast zouden ministers en staatssecretarissen binnen de zes weken na hun benoeming hun visie en beleid moeten komen toelichten in de bevoegde Kamercommissie. Maar van de bepalingen in het regeerakkoord over goed bestuur, efficiëntie en transparantie en de versterking van de rol van het parlement werd amper iets uitgevoerd. Daarom diende Ben Weyts, N-VA-Kamerlid en -ondervoorzitter, zelf een voorstel in om een 'ministerproef' en periodieke beleidsevaluaties in te voeren. "Aangezien de regering gewoon blijft communiceren over die maatregelen, wil de N-VA ze gewoon invoeren", aldus Weyts.

“België is het museum geworden van alle mogelijke belastingen die in de wereld bestaan.”

Econoom Geert Noels in *TerZake*, 7/03/2013



Op 7 maart kreeg de N-VA-fractie in het Vlaams Parlement bezoek van Herrera, een organisatie die zich bekommert om het lot van de ongeveer zeshonderd Baskische politieke gevangenen in Spanje. Met haar bezoek aan Brussel wou Herrera de aandacht vestigen op de zogenaamde 'Parot'-doctrine, een op maat gesneden interpretatie van de strafwet waardoor Baskische politieke gevangenen geen strafvermindering kunnen krijgen. Hoewel Spanje hiervoor veroordeeld werd door het Europese Hof voor de Rechten van de Mens, wordt de Parot-doctrine nog steeds toegepast.

Nou moe

De CD&V placht zich de voorbije maanden te profileren als - in mooi Engels - 'the conversation party'. In haar ledenblad van februari meent de partij zelfs te kunnen stellen dat ze "de enige politieke partij in Vlaanderen (is) die op degelijke, doorgedreven manier de dialoog aangaat". Dat haar voormalige minister Steven Vanackere er in de vragenuurtjes in de Kamer toch liever het zwijgen toe deed, tot daaraan toe. Maar dat CD&V-Europarlementslid Ivo Belet op Twitter iedereen blokkeerde die commentaar leverde op zijn niet zo subtiel vergelijking van N-VA-voorzitter Bart De Wever met een nazi die Joden op weg naar de gaskamer nog een schouderklopje geeft, getuigt niet echt van veel zin voor conversatie. "Luister naar mijn woorden maar kijk niet naar mijn daden" lijkt ons alvast een betere slogan voor dit christendemocratische heerschap.

11

De laatste maanden horen we niets dan alarmerende cijfers over ontslagen en faillissementen. Jongeren zijn vaak de eersten die uit de boot vallen. Wat onderneemt Vlaams minister van Werk Philippe Muyters?



13

De onthullingen over de fiscale fratsen van het ACW en de waarborgregeling voor de Arco-coöperanten volgden elkaar de voorbije maand in snel tempo op. Peter De Decker blijft erop hameren dat een parlementaire onderzoekscommissie nodig is.



14

De voorbije jaren fietste Luc Coupillie uit Diksmuide telkens de 1000 km van Kom op tegen Kanker. Dit jaar maakt hij deel uit van een van de twee N-VA-ploegen die in het Hemelvaartweekend fietsen tegen kanker.



17

Daphné Dumery zetelt in de Raad van Europa, een organisatie van 47 landen die zich vooral bezighoudt met mensenrechten, de rechtsstaat en de problematiek van minderheden.

Gedaan met lachen



“Gedaan met lachen met de Walen”, kopte *De Standaard* enkele weken geleden. Sinds 2007 groeit de Waalse economie sneller dan de Vlaamse. Een dikke proficiat voor onze Waalse broeders. Maar vooral een waarschuwing voor Vlaanderen: als wij nu het heft niet in eigen handen nemen, is het gedaan met de Vlaamse voorspoed.

We zijn op de limieten van het Belgische kader gebotst. Ons pensioenstelsel hervormen, werken lonend maken, de loonkosten verlagen, de competitiviteit herstellen, ondernemerschap aanmoedigen door een stabiele fiscaliteit, ... Dat zijn de paden die Vlaanderen moet bewandelen om te groeien. En dat zijn de paden die het federale niveau blokkeert.

Onze vertraagde groei is bijvoorbeeld deels te wijten aan de vergijzing. Vlaanderen kampt met een tekort aan arbeidskrachten. We kunnen dat opvangen door diegenen langer aan het werk te houden die nog steeds een meerwaarde bieden op de arbeidsmarkt. Maar zelfs Bruno Tobback zegt dat de federale pensioenhervorming onvoldoende is.

Confederalisme

Bovendien speelt de internationale context mee. Wallonië is vooral gericht op Frankrijk, een land waarmee de loonkostenhandicap zeer klein is. Vlaanderen is een export-economie sterk gericht op Duitsland. En met dat land is de loonkostenhandicap dramatisch hoog. Wij hebben er dus alle baat bij om de loonkost aan te pakken. Maar de Franstalige partijen weigeren mee te werken op het federale niveau.

Een van de succesfactoren van Wallonië zijn overigens de subsidies die de Waalse overheid verstrekt aan bedrijven. Wallonië mag dat van de Europese Unie omdat het nog steeds een Europees achtergesteld gebied is. Vlaanderen mag dat niet. Wij kunnen alleen door een lastenverlaging bedrijven aantrekken. En waar wordt dat tegengehouden? Inderdaad: op het federale niveau.

Daar gaat confederalisme over. Confederalisme is geen verhaal over institutionele hervormingen, maar over onze toekomst én die van onze kinderen. Wij moeten de hefboomen in handen krijgen om ons eigen beleid te voeren. Wallonië bewijst dat het België niet nodig heeft om herop te leven. Maar zij mogen ons niet tegenhouden om het zelf beter te doen. Anders zal het lachen ons geheel vergaan.

Bart De Wever
Algemeen voorzitter N-VA

Brusselse hervormingen zijn beperkt, traag en onduidelijk

Hoe staat het met het Brussel-luik van de zesde staatshervorming? Ook Brussels parlementslid Paul De Ridder (N-VA) vroeg het zich af en interpelleerde hierover Charles Picqué, de minister-president van de Brusselse Hoofdstedelijke Regering.

De extra middelen voor de interne Brusselse hervormingen zijn al in de begroting 2013 ingeschreven. Nochtans zouden die volgens Di Rupo's Vlinderakkoord pas beschikbaar worden "eens deze hervormingen zijn ingediend in onder meer het Brussels Hoofdstedelijk Parlement".

Maar zo ver staan we duidelijk nog lang niet. Uit het antwoord van Charles Picqué blijkt dat de hervormingen erg beperkt zijn, dat de uitwerking ervan heel traag verloopt en dat er weinig duidelijkheid bestaat over de werkwijze van de technische werkgroepen. "Brussel is onze hoofdstad maar wordt zelfs niet bestuurd als een grootstad. Interne vereenvoudigingen die verder gaan dan wat gerommel in de marge zijn dringend nodig", benadrukt Brussels Parlementslid Paul De Ridder.

Militaire spionagesatellieten op de helling

Op dit ogenblik maakt ons leger gebruik van Franse Helios II-satellieten voor militaire inlichtingen. Maar die zijn tegen 2016 aan vervanging toe. Minister van Defensie Pieter De Crem (CD&V) liet echter weten niet over de nodige kredieten te beschikken om engagementen aan te gaan.

"We beseffen dat Defensie met budgettaire problemen kampt, maar er is geen alternatief", reageert N-VA-Kamerlid Karolien Grosemans. "Correcte inlichtingen zijn van levensbelang om de veiligheid van onze militairen te garanderen."

De investering stond er al jarenlang aan te komen, maar Defensie besloot telkenmale de definitieve beslissing uit te stellen, met alle nefaste gevolgen van dien. Voor Karolien Grosemans zijn er twee opties. "Ofwel stappen we nu onmiddellijk in het programma, ofwel stellen we de investering nog een jaar uit maar leveren we Frankrijk wel de engagementsverklaring waar het al maanden op zit te wachten. Hoe dan ook dringt de tijd en moet er iets gebeuren", besluit Grosemans.

N-VA vecht regeling gerechtelijk arrondissement BHV aan

Ben Weyts, Kristien Van Vaerenbergh en Karl Vanlouwe vragen het Grondwettelijk Hof om de hervorming van het gerechtelijk arrondissement Brussel-Halle-Vilvoorde te vernietigen. Eerder stapten ook al Nederlandstalige magistraten, griffiers en advocaten naar het Hof met de vraag om vernietiging.

In haar verzoekschrift hekelt de N-VA een aantal expliciete discriminaties ten nadele van de Vlamingen. Zo worden topjobs als procureur des konings en arbeidsauditeur in het tweetalige Brussel gereserveerd voor Franstalige gediplomeerden. "Zulke discriminaties moeten we aanvechten", zegt senator Karl Vanlouwe.

"In het parlement liggen binnenkort opnieuw communautaire akkoorden op tafel, met opnieuw verregaande Vlaamse toegevingen en opnieuw een grote zak Vlaams geld. Het is tijd dat ook de leden en kiezers van CD&V en Open Vld te kennen geven dat ze dit niet meer pikken", vindt ook N-VA-ondervoorzitter en Kamerlid Ben Weyts.

De folder *BHV splitst à la Belge* (september 2012) met meer informatie over deze discriminaties is nog steeds beschikbaar als PDF op www.n-va.be/BHV-folder



Topjobs zoals procureur des konings en arbeidsauditeur worden in het tweetalige Brussel gereserveerd voor Franstalige gediplomeerden.

Waalse ziekenhuizen blijven te duur

Ondanks herhaalde sancties zijn er nog steeds twaalf ziekenhuizen die voor een aantal standaardrepen veel duurder zijn dan andere. Van die twaalf ziekenhuizen liggen er negen in Wallonië en drie in Brussel. Slechts met veel moeite slaagde N-VA-Kamerlid Nadia Sminate erin om deze cijfers te achterhalen.



In 2002 voerde de toenmalige minister van Sociale Zaken, de socialist Frank Vandebroucke, de truc van de 'referentiebedragen' in om de hogere kost van behandelingen in Waalse en Brusselse ziekenhuizen recht te trekken: wie systematisch meer aanrekende aan de ziekteverzekering, zou financieel gestraft worden en een deel moeten terugbetalen.

Uitstel

Franstalige artsen, ziekenhuizen en politici vroegen een overgangperiode die jaar na jaar langer bleek te worden. Het duurde tot 2009 vooraleer minister Laurette Onkelinx (PS) de referentiebedragen voor het eerst toepaste, en wel op de cijfers van 2006. Intussen is ze tot aan het jaar 2010 geraakt.

Controle

Kamerlid Nadia Sminate vreest dat de toestand nog erger is dan wat de gekende cijfers doen vermoeden: "Als die ziekenhuizen niet in te tomen zijn voor de gecontroleerde ingrepen, wat rekenen ze dan aan voor ingrepen waarop geen controle is?"

Zwerfui opruimen kost handenvol geld

Ondanks sensibiliseringscampagnes blijft de Vlaamse automobilist afval storten in zij- en middenbermen van snelwegen en gewestwegen. 2012 was goed voor liefst 3 570 ton. Dat is het hoogste cijfer in vijf jaar tijd, zo blijkt uit cijfers die Vlaams minister van Mobiliteit Hilde Crevits (CD&V) bezorgde aan Vlaams Parlementslid Matthias Diependaele (N-VA).

Het opruimen van dat zwerfui kost handenvol geld: vorig jaar was dat 4,4 miljoen euro. "Vorig jaar zijn amper 98 mensen betrapt terwijl ze vuilnis uit het raampje van de wagen gooiden of achterlieten in de berm", weet Matthias Diependaele. "Willen we paal en perk stellen aan sluikestorten, dan moet de pakkans groter worden."

Gelijkschakeling arbeiders en bedienden

Op 8 juli 2013 moet het statuut van arbeiders en bedienden gelijkgeschakeld zijn. Diverse bronnen bij de sociale partners hebben echter bevestigd dat minister Vande Lanotte (sp.a) opdracht kreeg om na te gaan of het gelijkheidsbeginsel in de Grondwet gewijzigd kan worden. Op die manier zou de regering-Di Rupo de gelijkgeschakeling over de datum van 8 juli willen tillen.

"Onvoorstelbaar", reageert N-VA-Kamerlid Zuhail Demir. "Iedereen is gelijk voor de wet, maar arbeiders en bedienden niet? Daar lijkt de regering-Di Rupo alvast op aan te sturen. De sociale partners praten al meer dan twintig jaar over een harmonisering van de statuten. Maar nu de deadline



Plots moet het snel-snel gaan: op 8 juli 2013 moet het statuut van arbeiders en bedienden gelijkgeschakeld zijn.

van 8 juli 2013 akelig dichtbij komt, moet alles plots snel-snel gaan. Vorig jaar in juli bevestigde minister van Werk De Coninck (sp.a) mij nog dat men in alle stilte bezig was een oplossing te zoeken. Wat heeft men eigen-

lijk de hele tijd gedaan?" Aan de vraag van de N-VA om in het parlement samen met de sociale partners te werken aan de gelijkgeschakeling van de statuten werd intussen nooit gehoor gegeven.



Vlaanderen stoot op de grenzen van de België

Ford Genk, ArcelorMittal, Caterpillar, ... De voorbije maanden stond het nieuws bol van onheilsberichten over afdankingsrondes bij grote bedrijven. Ook de duizenden ontslagen bij KMO's zouden een teken aan de wand moeten zijn. Maar de federale regering doet alsof er nauwelijks iets aan de hand is.

De vele ontslagen en de economische toestand in het algemeen zijn voor N-VA-fractieleider in de Kamer Jan Jambon nochtans duidelijke symptomen van een ongezond economisch en begrotingsbeleid. De kiemen daarvan zijn al lang geleden gelegd, en dan vooral in de twee paarse regeerperiodes. “De regeringen-Verhofstadt zijn dramatisch geweest voor onze economie, en nog meer voor onze financiën”, zegt Jambon. “Verhofstadt liet na om van de econo-

mische groei en de lage rente te profiteren om een spaarpot aan te leggen. Hij soupeerde alle overschotten op, terwijl de dalende rentelasten gebruikt werden om nieuwe uitgaven te doen. Dit is een bijzonder zware erfenis.”

Probeert de regering-Di Rupo dan niet voor een ommekeer te zorgen?

Jan Jambon: “Om die vraag te beantwoorden hoeven we enkel te kijken naar de objectieve cijfers die de Natio-

nale Bank publiceert. De regering-Di Rupo heeft ervoor gezorgd dat de inkomsten een historisch hoog record hebben bereikt in dit land. Dat is voor ons zwart op wit het ultieme bewijs dat we altijd al gelijk hadden toen we waarschuwden dat de regering-Di Rupo een belastingregering is. De inkomsten zijn fors toegenomen en de uitgaven zijn niet gedaald, integendeel. Er is dus helemaal geen sprake van een ommekeer of van verandering. De financiële situatie blijft dramatisch en dat blijkt ook na elke begrotingscontrole.

Maar de problemen gaan verder dan dat: onze arbeidsmarkt is niet dynamisch genoeg, de hervorming van de werkloosheidsuitkeringen is een lege

sche economie

doos, de pensioenhervorming gaat niet ver genoeg, onze competitiviteit wordt niet hersteld, de loonkostenhandicap wordt systematisch voorgesteld als een bagatel.”

De regering beweert nochtans werk te maken van al deze punten.

Jan Jambon: “De resultaten zijn er dan toch niet naar. Het jaarverslag van de Nationale Bank leest eigenlijk als één groot waarschuwingsboek. Onze handelsbalans (het verschil tussen wat een land exporteert naar het buitenland en wat het importeert vanuit het buitenland, red.) blijft jaar na jaar verslechteren. Dat is een dramatische evolutie. Het toont aan dat dit land jaar na jaar achteruit boert. Maar ook andere cijfers

bevestigen de brede problematiek. Eurostat, bijvoorbeeld, raamt onze uurloonkosten als de hoogste van heel Europa. Je kan dan gaan ontkennen dat er een probleem is door te wijzen op een aantal technische zaken zoals doelgroepenkortingen, maar het zou respectabeler zijn dat men de problemen erkent, duidt én een oplossing zoekt.”

De regering legt nochtans loonmatiging op en stelt dat de loonkostenhandicap zal worden weggewerkt tegen 2018?

Jan Jambon: “Je kan dat vergelijken met een patiënt die wordt opgenomen in het ziekenhuis met een slopende aandoening aan het hart. Jaar na jaar verslechtert de werking van dat levensbelangrijke orgaan en blijft een dwingende ingreep zich opdringen. Zie je de dokter dan al tegen die patiënt zeggen dat we de situatie nu gaan stabiliseren en tegen 2018 misschien een klein deel van het probleem gaan oplossen? Men stelt belangrijke ingrepen gewoon uit. De regering wil zogezegd de loonkostenhandicap wegwerken tegen 2018 maar ze weet niet eens of loonmatiging daarvoor voldoende zal zijn. Wat als onze buurlanden óók hun lonen matigen? Dan blijft onze handicap gewoon even groot.”

Wat moet er dan gebeuren om de loonhandicap weg te werken?

Jan Jambon: “Er is veel meer nodig. Het hele systeem van loonvorming moet grondig worden hervormd. Geen loonstop dus, maar een ‘all in’-akkoord. Met zo’n akkoord wordt sectoraal overlegd over de marge die er is om de komende twee jaar de lonen te laten stijgen. Men houdt daarbij rekening met de rendabiliteit van de sector en met de inflatie. De koopkracht blijft dus behouden. Dergelijk systeem biedt sectoren waar het goed gaat de mogelijkheid om iets meer te geven aan hun werknemers. Maar het biedt ook de

mogelijkheid om in sectoren waar het zeer slecht gaat even op de rem te gaan staan. Bedrijven kunnen daar op basis van een sociaal akkoord nog van afwijken. Een dergelijk systeem zou een forse verbetering zijn, want het betekent minder rigide en vaste loonvorming, meer flexibiliteit, meer ademruimte voor sectoren en ondernemingen en geen strak keurslijf meer.”

Doet België het qua werkloosheid en overheidstekort niet een pak beter dan de rest van Europa?

Jan Jambon: “Dat is nu net de plaat die de regering-Di Rupo steeds met zeer veel enthousiasme afspeelt. Met alle mogelijke middelen geeft ze voortdurend een goednieuwsshow. Maar wanneer de cijfers binnenkomen, blijkt de koude economische realiteit vaak anders te zijn. Neem bijvoorbeeld dat begrotingstekort. In vergelijking met heel wat andere landen valt dat mee, maar we blijven wel met een structureel tekort zitten dat maar niet

“ *Steeds zien we weer hetzelfde gebeuren in dit land: men belooft grote hervormingen, de PS gaat op de rem staan, en uiteindelijk krijgen we niets als resultaat.* ”

weggewerkt wordt. De Europese Commissie is daar ook zeer duidelijk in geweest: niet eens de helft van wat werd beloofd, is uitgevoerd. Bovendien vergeet de regering dat je dat begrotingstekort altijd moet plaatsen in de context van de al bestaande overheids-schuld. Die ligt in België een pak boven de schuldgraad in onze buurlanden of in de rest van Europa (zie grafiek op bladzijde 8). Wij kunnen ons dus geen grote begrotingstekorten permitteren. Eigenlijk kunnen we ons zelfs geen klein begrotingstekort meer permitteren. België moet zo snel mogelijk structureel in evenwicht zijn en moet zo snel mogelijk die schuldenberg beginnen aflossen. Gaan we deze zware

erfenis nu echt blijven doorschuiven naar de volgende generaties, naar onze kinderen en kleinkinderen? Dat is onhoudbaar, zeker in het licht van de toenemende vergrijzing.”

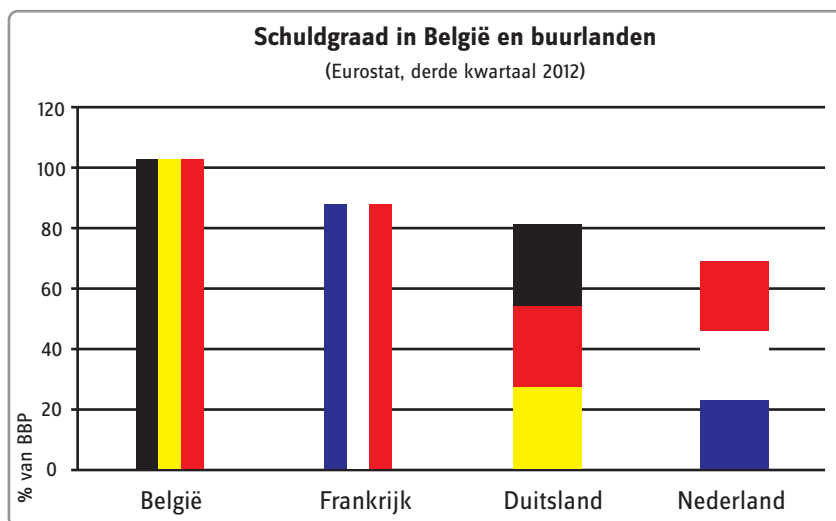
Europa zet wel steeds meer druk op de lidstaten om structureel in te grijpen. Kan dat de regering-Di Rupo niet dwingen om haar beleid bij te sturen?

Jan Jambon: “Half maart keurde de Europese Commissie twee belangrijke verordeningen goed waardoor Europa in de toekomst strenger zal toezien op de begroting en vooral op de begrotingsopmaak. Vóór 15 oktober moeten de lidstaten hun begroting al indienen. Europa onderwerpt die dan aan een grondig onderzoek en kan eventueel vragen om bij te sturen. Het preventieve gedeelte wordt dus fors aangescherpt.

Het was wel opvallend dat een grote meerderheid binnen het Europees Parlement daarmee instemde - inclusief de socialistische fractie - maar dat twee partijen tégen hun eigen fractie stemden: de PS en de sp.a. De partijen die om de haverklap anderen ervan beschuldigen eurosceptisch te zijn, nemen in deze belangrijke dossiers dus zelf een anti-Europese houding aan.”

De roep om de budgettaire teugels wat te vieren, klinkt steeds luider. De publieke opinie is besparingsmoe en de besparingsstrategie vernietigt onze economische groei, luidt het ook bij vooraanstaande economen.

Jan Jambon: “Het is voor die economen bijzonder jammer dat sommigen, zoals de PS'er Paul Magnette, hun woorden compleet uit de context rukten en misbruikten voor een politiek spel. Die economen hebben gezegd dat we ons niet blind mogen laten vastpinnen op cijfers, maar dat de kwaliteit van de maatregelen minstens even belangrijk



is. Je moet al van slechte wil zijn om dat te lezen als een oproep om de budgettaire teugels los te laten.



Door onze grote schuldenburg kunnen we ons al geen klein begrotingstekort permitteren, laat staan een groot.

De regering-Di Rupo wil het tekort op het niveau van de federale overheid en de sociale zekerheid verminderen van 3,4 procent naar 2,15 procent. Als ze daarin zou slagen, zou men dus ongeveer een derde van de weg naar een evenwicht afgelegd hebben. Dat is dus helemaal niet zo spectaculair als men vaak laat uitschijnen.

In plaats van te discussiëren over het al dan niet lossen van een doelstelling zou men beter proberen om deze doelstelling al eens te halen. Tot hiertoe is de regering-Di Rupo daar nog niet in geslaagd. Dat wordt wel eens vergeten. De ambitie voor 2012 was om het totale tekort terug te dringen tot 2,8 procent. Uiteindelijk werd het 3 procent, met het risico dat dit nog oploopt door de Dexia-factuur. Voor 2013 moet het begrotingstekort 2,15 procent zijn, maar opnieuw valt het bijzonder sterk

te betwijfelen dat de regering-Di Rupo daar wel in zal slagen.”

Beseft de regering de ernst van de situatie wel? Is er voldoende ‘sense of urgency’?

Jan Jambon: “Absoluut niet, dat is nu net waar het de regering-Di Rupo aan ontbreekt. Men leeft permanent in een staat van ontkenning, terwijl de cijfers toch voor zich spreken: de overheids-schuld stijgt, het consumentenvertrouwen daalt; de werkloosheid stijgt, de investeringen dalen; het aantal faillissementen stijgt, het aantal startende ondernemers daalt; de kost van de vergrijzing loopt verder op, de export neemt verder af. En ga zo maar door. Steeds zien we weer hetzelfde gebeuren in dit land: men belooft grote hervormingen, de PS gaat op de rem staan, en uiteindelijk krijgen we niets als resultaat.”

Zijn nieuwe drama's als Ford Genk in de toekomst te vermijden?

Jan Jambon: “Absoluut. Maar dan moet er verandering komen. Dan moet Vlaanderen de belangrijke economische hefboomen in eigen handen hebben. Dan gaat het niet over de bevoegdheid voor onderwijs maar wel over de bevoegdheid voor fiscaliteit en loonkost. Als men op Belgisch niveau niet kan of

Strategisch actieplan biedt zuurstof voor Limburg

De aangekondigde sluiting van Ford Genk sloeg diepe wonden. Maar Vlaanderen bleef niet bij de pakken zitten, weet Vlaams volksvertegenwoordiger Lies Jans van de N-VA.

Econoom Herman Daems kreeg van de Vlaamse Regering de opdracht om het *Strategisch Actieplan Limburg in het Kwadraat*, kortweg het SALK, uit te tekenen. Het actieplan vormt de leidraad voor een concreet uitvoeringsplan dat de sluiting van de Ford-fabriek zo goed mogelijk moet opvangen.

De N-VA is zowel in de Vlaamse Regering - via haar ministers - als in de provinciale begeleidingscommissie nauw betrokken bij deze plannen. Bilzens burgemeester Frieda Brepoels maakt deel uit van de *Task Force*, en Steven Vandeput en Lies Jans volgen het plan op in respectievelijk het federale en het Vlaamse Parlement.

200 miljoen extra middelen

“Op dit moment worden er voor ongeveer 200 miljoen euro extra middelen uit verschillende bronnen voorzien. Bestaande investeringsplannen worden waar mogelijk versneld”, zegt Vlaams volksvertegenwoordiger Lies Jans. Nieuwe investeringen moeten zorgen voor een structurele economische groei.

“De N-VA is nauw betrokken bij de plannen en kan zo haar accenten leggen. Zo gaat Philippe Muyters als minister van Werk de mogelijkhe-

den van de VDAB maximaal inzetten om de getroffen werknemers te begeleiden naar een nieuwe job of een eventuele omscholing.”

Hogere scholingsgraad

De vrijgemaakte fondsen worden volgens Lies Jans alvast niet gebruikt om nieuwe structuren op te richten, maar om het economische weefsel te versterken. Lies Jans: “Daarnaast zetten we ook in op een hogere scholingsgraad, zeker in technische domeinen. Dat is een belangrijke langetermijnvoorwaarde voor een sterkere Limburgse economie.”

De maatregelen die uit het strategische plan komen, staan niet op zichzelf. Ze moeten passen in het globale Vlaamse beleid. Zo mikt het Nieuw Industrieel Beleid (NIB) vooral op be-



Vlaams volksvertegenwoordiger Lies Jans: “Nieuwe investeringen moeten zorgen voor een structurele economische groei in Limburg.”

drijven die via innovatie een meerwaarde produceren. Ook de federale overheid moet (via de NMBS) haar verantwoordelijkheid nemen voor het mobiliteitsvraagstuk in Limburg en de ontsluiting van de regio.

wil ingrijpen omdat de PS bij elke hervorming haar veto stelt, moeten we op Vlaams niveau zelf de autonomie krijgen om die verandering door te voeren. 2014 wordt hopelijk een kantel-

punt. De drang naar verandering wordt groter en groter, dat voel je gewoon. Binnen de Belgische staatsstructuur zitten we aan onze socio-economische grenzen. In 2014 moet de

Copernicaanse omwenteling er komen. En die evolutie moet goed zijn voor alle entiteiten van dit land. Niet alleen voor Vlaanderen, maar ook voor Wallonië.”

Geert Bourgeois weigert drie balorige burgemeesters te benoemen

Vlaams minister Geert Bourgeois besliste eind februari drie kandidaat-burgemeesters in de Vlaamse Rand niet te benoemen. Het gaat om de voorgedragen burgemeesters in de faciliteitengemeenten Linkebeek, Wezembeek-Oppem en Kraainem.

Minister Bourgeois, wil u deze kandidaten niet benoemen als burgemeester van een Vlaamse gemeente omdat zij Franstalig zijn?

Dit is uiteraard geen beslissing tegen de Franstaligen, laat dat duidelijk zijn. Het gaat evenmin om persoon x of persoon y. Het gaat hier daarentegen om kandidaat-burgemeesters die pertinent weigeren de wetten en de regelgeving in dit land na te leven. Een burgemeester vertegenwoordigt nochtans de federale en de Vlaamse regering in de gemeente. Hij of zij wordt geacht de wetten uit te voeren. Doet men dat bewust niet, dan heeft men niet de morele kwaliteiten om burgemeester te worden. De Franstalige burgemeesters van Drogenbos en Sint-Genesius-Rode bijvoorbeeld werden wel benoemd. Zij respecteren de taalwetgeving en de omzendbrieven, en ze hebben aangegeven die ook te doen naleven.

Waarom maken de drie anderen zich dan concreet schuldig?

De faciliteitengemeenten liggen in Vlaanderen, dus in Nederlandstalig gebied. Het Nederlands is er de bestuurstaal. Alle bestuursdocumenten worden in het Nederlands opgesteld, en in de gemeenteraad en het schepencollege moet er Nederlands worden gesproken. Er gelden wel taalfaciliteiten. Dat betekent dat een inwoner bijvoorbeeld het recht heeft om, na verzoek, een Franstalige versie van een document te ontvangen. Maar de niet-benoemde



Damien Thiéry (Linkebeek) en François van Hoobrouck (Wezembeek-Oppem): beiden laptten de taalwetgeving herhaaldelijk aan hun laars.

burgemeesters respecteren deze regels niet. Damien Thiéry (Linkebeek) en François Van Hoobrouck d'Aspre (Wezembeek-Oppem) hebben al verschillende keren toegestaan dat men Frans spreekt in de gemeenteraad. En in het verleden verstuurden ze herhaaldelijk op een foutieve manier oproepingsbrieven in het Frans. In Kraainem heeft kandidaat-burgemeester Veronique Caprasse aan de gouverneur verklaard dat zij bij het versturen van de oproepingsbrieven geen rekening zal houden met de omzendbrief-Peeters.

De drie niet-benoemde burgemeesters stappen nu naar de Raad van State om deze beslissing aan te vechten. Wat zullen volgens u de gevolgen daarvan zijn?

Vroeger kon een niet-benoemde burgemeester beroep aantekenen bij een Nederlandstalige kamer van de Raad van State. Door het Vlinderakkoord kunnen de niet-benoemde burgemeesters nu echter terecht bij de algemene (tweetalige) vergadering van de Raad van State. In het verleden heeft de Raad van State herhaaldelijk

geoordeeld dat de omzendbrieven-Peeters volledig conform de taalwetgeving zijn. Ik hoop dus dat de Raad van State zijn eigen rechtspraak nu niet gaat wijzigen. Als dat toch zou gebeuren, dan betekent dit dat men de faciliteitengemeenten de facto als

“ Kandidaat-burgemeesters die de wet overtreden, hebben niet de morele kwaliteiten om burgemeester te worden.

tweetalig gebied beschouwt. Dat zou leiden tot een verstoring van de evenwichten in dit land. Het zou belangrijke fundamenten - zoals de indeling in taalgebieden en het territorialiteitsbeginsel - op de helling zetten. Maar als de algemene vergadering mijn beslissing volgt, dan is daarmee de kous af. Op mijn voorstel is het gemeentedecreet immers zodanig gewijzigd dat een kandidaat slechts één keer kan worden voorgedragen in een lokale bestuursperiode.

Werkervaring en maatwerk helpen jongeren aan een baan

De laatste maanden horen we niets dan alarmerende cijfers over ontslagen en faillissementen. De aanhoudende crisis heeft ook een enorme impact op de jeugdwerkloosheid, want jongeren zijn vaak de eersten die uit de boot vallen.

Minister Muylers, ongeveer 19 procent van de Belgische jongeren zou werkloos zijn ...

Dat klopt, in België is dat zo. Splits je de cijfers op per regio, dan is de situatie in Vlaanderen wel iets rooskleuriger: wij hebben een jeugdwerkloosheid van ongeveer 12 procent, tegenover 26 procent in Wallonië en 34 procent in Brussel. Ook in vergelijking met de rest van Europa doet Vlaanderen het niet slecht. Enkel Duitsland, Oostenrijk en Nederland hebben een lagere jeugdwerkloosheid. Maar toch: elke werkloze jongere is er een te veel.

Wat kan u hier als Vlaams minister aan doen?

We weten dat jeugdwerkloosheid conjunctuurgevoelig is, en ik kan natuurlijk niet zelf jobs creëren. Toch heeft Vlaanderen heel wat maatregelen om het fenomeen in te dammen. Sowieso wordt elke jongere die zich bij de VDAB inschrijft als werkzoekende opgenomen in het Jeugdwerkplan. We willen alle jongeren binnen de vier maanden na hun inschrijving bereiken en een gepaste begeleiding aanbieden. Momenteel bereiken we na die vier maanden ongeveer 92 procent van de jongeren. Daarnaast hebben we de ongekwalificeerde schoolverlaters als een prioritaire doelgroep naar voor geschoven in het Vlaamse Loopbaanakkoord. Om jongeren zonder een diploma of werkervaring aan een job te helpen, is er recent een driedelige aanpak naar werkervaring uitgetekend.

Hoe ziet die driedelige aanpak er concreet uit?

Ik geloof sterk in de totaalaanpak. De werkinleving is het eerste onderdeel van

onze maatregelen voor jongeren zonder diploma en gebeurt in samenwerking met de centrumsteden. Sinds 1 februari moeten deze werkinlevingsprojecten de jongeren via een reeks begeleidingsmaatregelen wapenen om hun plaats op de arbeidsmarkt in te nemen, onder meer via korte stages bij verschillende bedrijven. We gaan resoluut voor maatwerk: een werkinlevingsproject is een individueel begeleidingsplan, volgens de behoeften van de werkzoekende. Op die manier willen we jaarlijks 1 275 jongeren aan een baan of kwalificatie helpen.

Wat zijn de andere twee onderdelen?

Op de volgende trede bevinden zich de instapstages. Daarmee willen we een

groep jongeren bereiken die geen diploma middelbaar onderwijs op zak heeft en evenmin werkervaring, zonder hen evenwel voor een langere periode aan een bedrijf vast te klinken. Het heeft heel wat overleg gekost om ervoor te zorgen dat een federale maatregel ons Vlaamse beleid niet zou tegenwerken, maar ik ben blij dat we erin geslaagd zijn de federale maatregel zo bij te stellen dat hij perfect past in ons activeringsbeleid voor jonge schoolverlaters zonder diploma. Voor 2013 voorzien wij 4 450 instapstages. En als sluitstuk hebben we de Individuele Beroepsopleidingen (IBO's), met een heel ruime doelgroep en een aanwervingsverplichting voor de werkgevers.

Ik ben ervan overtuigd dat we met die set van maatregelen een doeltreffend pakket hebben gemaakt voor de begeleiding van jonge werkzoekenden. Werkervaring en maatwerk staan daarbij centraal.



Momenteel bereikt men ongeveer 92 procent van de jongeren vier maanden na hun inschrijving als werkzoekende.



Telenet op voet van oorlog met omroepen

Hoewel ze elkaar nodig hebben, botert het niet tussen de omroepen (VRT, VTM, ...) en de distributeurs (Telenet, Belgacom, ...). In dit digitale tijdperk geven de distributeurs het omroepsignaal namelijk niet zomaar door naar de huiskamer.

De distributeurs voegen allerlei toevoegingen toe aan het omroepsignaal. Een daarvan is de mogelijkheid om programma's op te nemen en reclame door te spoelen. Dat laatste heeft tot gevolg dat de omroepen inkomsten verliezen, want reclamemakers willen niet betalen voor boodschappen die niet bekeken worden.

Vlaamse fictie

Voor de N-VA volgt mediaspecialist en Vlaams volksvertegenwoordiger Wilfried Vandaele het dossier van nabij op. Hij stelt vast dat vooral de Vlaamse fictieprogramma's worden opgenomen om later te bekijken. "Dat zijn uitgekend de duurste programma's", weet Vandaele. "59 procent van de kijkers neemt *Aspe* op. Voor *Deadline 14/10* was dat 34 procent, en voor *Thuis* is dat 31 procent."

Vorig jaar ging vijf procent van de reclame-inkomsten verloren. Volgend jaar kan dit al 10 tot 12 procent zijn. Vandaele: "De omroepen zeggen: als wij inkomsten verliezen, zal dat ten koste gaan van de eigen Vlaamse

producties. De omroepen vragen bijgevolg een extra vergoeding van Belgacom en vooral van Telenet, dat meer klanten heeft en de omroepen vandaag minder vergoedt dan Belgacom."

Buitenlandse zenders

Sommigen merken daarbij fijntjes op dat Telenet dit jaar aan zijn (vooral Amerikaanse) aandeelhouders een recordbedrag van 950 miljoen euro uitbetaalt. "Telenet int 69 miljoen euro aan auteursrechten van de klant/kijker. Van die 69 miljoen gaat 17 miljoen euro rechtstreeks naar de beheersvennootschappen zoals Sabam, 32 miljoen euro naar de Vlaamse omroepen en 20 miljoen naar de overige 60 (buitenlandse) omroepen", preciseert Vandaele.

Het verlagen van de vergoeding voor buitenlandse zenders kan een deel van de oplossing zijn. Als de onderhandelingen met die zenders mislukken, kan dat er echter toe leiden dat ze van de kabel worden gegooid. Dat ligt bij velen gevoelig.

Comfort van de kijker

De N-VA hecht een groot belang aan de eigen Vlaamse audiovisuele producties. "De kijkers waarderen programma's als *Salamander*, *Met Man en Macht* en *Quiz me Quick*," bevestigt ook Wilfried Vandaele, "en die producties stimuleren de Vlaamse creatieve industrie." De N-VA vindt dus dat de omroepen de nodige middelen moeten blijven ontvangen om die programma's te maken.

"Maar de N-VA wil niet dat de kijker het gelag moet betalen", benadrukt Vandaele. "Het is niet aanvaardbaar dat het comfort van de kijker vermindert, bijvoorbeeld als uitgesteld kijken straks niet meer kan. Het is evenmin de bedoeling dat de consument meer moet gaan betalen voor dingen die hij vandaag gewoon is. En de N-VA wil evenmin de technologische vernieuwing hinderen."

Wilfried Vandaele: "We zouden kunnen verwachten dat omroepen en distributeurs beseffen dat ze elkaar nodig hebben, en dat ze onder elkaar afspraken moeten maken. Dat is echter nog steeds niet gelukt. Momenteel ligt er een decreet op de tafel van het Vlaams Parlement om de zaak te beslechten."

CD&V, Open Vld en sp.a houden Dexiapotje angstvallig dicht



De Kamercommissie Financiën heeft op 13 maart de oprichting van een parlementaire onderzoekscommissie over Dexia/Belfius meerderheid tegen oppositie verworpen. Blijkbaar moeten de potjes koste wat het kost gedekt blijven.

Nochtans is de lijst met openstaande vragen die de oprichting van een onderzoekscommissie verantwoorden erg lang. En wat te denken van de bekentenis van EU-commissaris en Open Vld'er Karel De Gucht, bijvoorbeeld, die in *De Morgen* (11/03/2013) onomwonden sprak van 'chantage' toen hij het had over de manier waarop CD&V en ACW een overheidswaarborg voor de Arco-coöperanten afdwongen? Of van het dreigement van toenmalig minister van Financiën Didier Reynders (MR), die in *Het Laatste Nieuws* (13/03/2013) liet optekenen dat de kranten papier tekort zouden komen als hij alles zou vertellen over hoe die regeling tot stand kwam?

Politieke verantwoordelijken

Maar ondanks die blauwe stokebrandjes keek men ook aan liberale kant angstvallig weg toen de N-VA haar vraag om een parlementaire onderzoekscommissie opnieuw ter stemming bracht. "Een parlementaire

onderzoekscommissie is nochtans meer dan ooit nodig", benadrukt N-VA-Kamerlid Peter Dedecker, die half februari het vuur aan de lont stak met zijn onthullingen over belastingontduiking en fraude door het ACW.

Sinds de N-VA in een persconferentie een eerste tipje van de sluier lichtte, komen er week na week nieuwe bezwarende elementen naar boven in het ACW/Belfius-dossier. De Bijzondere Belastinginspectie (BBI) en het parket van Brussel buigen zich momenteel over de fiscale en juridische aspecten van de zaak. "Wij willen daarentegen onderzoeken hoe het precies zit met het historische contract tussen Dexia en de ACW-top," verduidelijkt Peter Dedecker, "en wie daar politiek verantwoordelijk voor is. Daarnaast moet de onderzoekscommissie zich ook buigen over de inschattingfouten en belangenvermengingen die mogelijk een rol speelden ten tijde van de redding van Dexia."

Financieel schandaal van de eeuw

"In dit dossier heeft steeds het vermoeden van politieke inmenging en belangenvermenging bestaan", zegt Dedecker. "Het feit dat de meerderheidspartijen dit potje krampachtig gedekt willen houden, bewijst eens te meer dat elk van hen - CD&V, Open Vld én sp.a - wel iets te verliezen heeft bij een onderzoekscommissie."

“ *Dat de meerderheidspartijen dit potje krampachtig gedekt willen houden, wijst erop dat ze iets te verliezen hebben bij een onderzoekscommissie.*

De 800 000 Arco-coöperanten, de tienduizenden vrijwilligers die zich belangeloos inzetten voor het ACW en alle belastingbetalers in dit land hebben recht op de waarheid. "Maar de hoofdrolspelers in dit verhaal willen blijkbaar maar niet beseffen dat het de belastingbetaler is geweest die Dexia is komen redden, en dat die zich terecht vragen stelt. Wie nu zijn verantwoordelijkheid niet neemt om klaarheid te scheppen in dit financieel schandaal van de eeuw, pleegt schuldig verzuim", besluit Peter Dedecker.

Luc Coupillie



Luc Coupillie (57) uit Pervijze is een fervent fietser en trok per fiets en mountainbike door heel Europa. Zijn koninginnenrit? Een race van Sint-Jacobskapelle (Diksmuide) naar Santiago de Compostela in 2000. De voorbije jaren fietste Luc telkens de '1000 km van Kom op tegen Kanker'.

Maar Luc neemt niet alleen om sportieve redenen deel aan de *1000 km van Kom op tegen Kanker*. "Elk jaar krijgen 35 000 Vlamingen te horen dat ze kanker hebben. Recente perspublicaties melden dat een op de vier vrouwen en een op de drie mannen te maken krijgen met kanker. Iedereen kent in de naaste omgeving wel iemand, jong of oud, die het slachtoffer is van kanker. Maar er is hoop", zegt Luc. "Er komen meer en meer winnaars uit de strijd. *Kom op tegen Kanker* levert daar een bijdrage aan. De organisatie steunt wetenschappelijk onderzoek en palliatieve zorgen. En dat is de eigenlijke reden waarom ik er al van bij de start van de actie in 2009 bij was."

De *1000 km van Kom op tegen Kanker* bestaat uit vier dagen van telkens 250 kilometer fietsen. "Dat zijn vier dagen afzien," weet Luc, "maar het is een niemendalletje in vergelijking met wat slachtoffers van kanker moeten door-

staan. Bovendien is die duizend kilometer rijden veel gemakkelijker dan de fondsen ervoor verwerven. Elk team dat deelneemt moet immers 5 000 euro inzamelen. Het eerste jaar verliep dat tamelijk vlot en kon ik met allerlei acties 9 000 euro ophalen. Het tweede jaar sloot ik af met een slordige 6 000 euro. Maar vorig jaar moest ik de hulp inroepen van een andere deelnemer om toch maar mijn 5 000 euro bij elkaar te krijgen. Ergens is dat logisch, je kan niet altijd dezelfde mensen aanspreken." Luc is blij dat hij dit jaar kan meefietsen in een van de twee N-VA-ploegen. "Op die manier krijgt de actie extra aandacht en kunnen we meer geld inzamelen."

Luc werkt als docent aan de Katholieke Hogeschool Brugge-Oostende, waar hij verschillende chemische vakken doceert aan de afdelingen gezondheidszorg en industriële wetenschappen. In zijn vrije tijd fietst hij met de Westhoek-

mountainbikeclub. En daarnaast is Luc sinds begin januari ook een van de vele nieuwe lokale N-VA-mandatarissen.

"Een jaar geleden was er nog geen haar op mijn hoofd dat eraan dacht om me kandidaat te stellen bij de verkiezingen. Maar als je zoon (Koen, red.) de N-VA-afdeling in Diksmuide heeft opgericht, dan kan de druk al eens groot zijn. Ik was en ben het gedachtegoed van de N-VA uiteraard ook meer dan genegen en heb me dus toch maar in het avontuur gestort", lacht Luc. De kracht van verandering werd ook in de Westhoek goed onthaald. Voor Luc betekende dit een mandaat in de provincieraad van West-Vlaanderen. "Uiteraard is alles nieuw voor mij. Ook voor mijn achttien mede-verkozenen is het wennen. Voorheen zetelde er slechts één N-VA'er in het provinciale halffrond. Maar we leren snel. Onze hele fractie zal erop toezien dat de provinciale bevoegdheden worden afgeslankt en dat de efficiëntie van dit bestuursniveau wordt verbeterd. Daar gaan we voor, ook al negeerden de traditionele partijen de wil van de kiezer in West-Vlaanderen."

Op bladzijde 20 leest u hoe ook u Kom op tegen Kanker kan steunen.



Gezin: gehuwd met Katelijne en vader van Koen, Roel en Charlotte
Lid van de N-VA sinds het ontstaan van de afdeling N-VA Diksmuide
Houdt van: alle mooie dingen op aard
Levensmotto: "Carpe diem et noctem"

Grootste voorbeeld: Fabian Cancellara
Culinair hoogtepunt: Oosterse wokschotel met frietjes en mayonaise
Laatste boek: De keizer van Oostende, van Wim Van den Eynde en Luc Pauwels
Favoriete TV-programma: Quiz me quick

Rik Vanwalleghem: “De Ronde, dat is het échte leven”

'Heeren, vertrekt!' Op 25 mei 1913 gaf Karel Van Wijnendaele de start van zijn eerste Ronde Van Vlaanderen. Naar aanleiding van 100 jaar Ronde hadden we een gesprek met Rik Vanwalleghem, wielercolumnist en directeur van het Centrum Ronde van Vlaanderen.

Vlaanderen ademt koers; de Ronde ademt Vlaanderen. Wat verklaart de Ronde-gekte?

De Ronde is voor zeer velen een reden, excuus of aanleiding om zich even in een andere dimensie te begeven, daar waar de normale afspraken en omgangsvormen niet gelden. De Ronde is een authentieke wedstrijd voor krijgers die een verbeterde strijd voeren tegen zichzelf, de tegenstand, de hindernissen en de weergoden. De mensen voelen dat dit 'echt' is. Voetbal, lopen en zwemmen: dat zijn sporten. Wielrennen: dat is veel meer, dat is het leven. De Ronde, dat is Griekse tragedie, Shakespeare, Thuis en Familie.

Kan een eeuweling keer op keer nieuwe generaties blijven aanspreken?

Overleven is traditie koppelen aan vernieuwing. Die oefening maakt de Ronde nu al 100 jaar. Zowel qua parcoursaanpassingen, uitstraling, communicatie als kwaliteit van organisatie ging de Ronde steeds mee met haar tijd. Ook de recente hertekening van het parcours moet gezien worden binnen deze evenwichtsoefening, waarbij we er steeds op moeten letten dat de ziel van de Ronde niet wordt verraden. Dit laatste zou gebeuren als de Ronde voor het lieve geld zou aankomen in pakweg Antwerpen, of Veurne. Vernieuwing moet traditie paren aan (hopelijk) visionaire durf.

Rik Vanwalleghem: “We moeten Vlaanderen promoten als een moderne, toekomstgerichte en innovatieve gemeenschap.”

De Ronde toont Vlaanderen tot ver in het verste buitenland. Kan een sportmanifestatie het imago van Vlaanderen correct kleuren?

Van de organisatie van de Olympische Spelen of de wereldbeker voetbal kunnen we enkel nog dromen. Maar met de Ronde bezitten we in een van de belangrijke West-Europese sporten een troef die we maximaal moeten uitspelen. De wielersport is bij uitstek een discipline die ook een streek in beeld brengt. Natuurlijk moeten we wel uitkijken dat we Vlaanderen niet clichématig voorschotelen met de bekende ingrediënten knotwilg/ kapelletje/oude schuur, maar dat we de regio promoten als een moderne, toekomstgerichte en innovatieve gemeenschap.

Wat zijn uw mooiste ervaringen met het 'Ronde-effect' in het buitenland?

Buitenlanders zijn vooral geporteerd door de onversneden, positieve, haast euforische sfeer die er heerst rond de Ronde.

Wat een feest, zeggen ze, en dan klinkt altijd wat afgunst door. De mate waarin en de manier waarop de Vlamingen het Ronde-fenomeen opnemen en op de meest diverse en buitenissige manier beleven, straalt levenslust en initiatief uit. De toeristen lusten hier wel pap van.

Zal het wielercircus over 100 jaar nog zijn tenten opslaan op en rond Vlaanderens kasseistroken?

Het wielrennen globaliseert sterk. Vlaanderen moet aan een zeel trekken om het kalendervenster van eind maart/begin april te behouden, de enige periode dat de absolute wereldtop hier in onze contreien nog aan het werk is. Een opdracht voor alle ministers en politici: zet de fiets centraal. Als dagelijks vervoermiddel, ter promotie van het fietstoerisme, met een gedurfd fietspadenbeleid, ook in onze steden. Kopenhagen en Londen tonen ons dat het kan.

 Rik Vanwalleghem. 100 x De Ronde, Pinguin-Productions, 18,95 euro / www.crvv.be (Centrum Ronde van Vlaanderen), www.rondevanvlaanderen.be en op Twitter: @Ronde100



De Italiaanse kiezer zegt 'basta'

De Italiaanse verkiezingen brachten een schokgolf teweeg die heel Europa beroerde. Uittredend premier Mario Monti haalde amper tien procent van de stemmen. Dé verrassing werd Beppe Grillo. En de terugkeer van het Europese 'enfant terrible', Silvio Berlusconi.

In november 2011 trad Mario Monti, professor economie en voormalig Europees Commissaris, aan het hoofd van een zakenkabinet aan. Overal in Europa, en niet het minst in Berlijn, weerklonk een zucht van opluchting na de strapatsen van Silvio Berlusconi. De grote schuldenberg waarmee Berlusconi en zijn voorgangers hun land hadden opgezadeld bleek desastreus in combinatie met de eurocrisis, die na Griekenland nu ook Italië in het vizier kreeg.

Eurocraat ... maar ook Italiaan?

Monti zette de nodige overheids-saneringen in gang en slaagde er zelfs in het vertrouwen van de markten terug te winnen. Niet onbelangrijk, want Italië is de derde grootste economie van de eurozone. De zogenoemde spread, de kloof tussen Duitse en Italiaanse overheidsobligaties, zakte tot een aanvaardbaar niveau. De technocraat Monti kon overal in Europa op steun rekenen. Behalve, zo bleek eind vorige maand, in eigen land. Voor de Italianen was Monti in de eerste plaats een eurocraat, op zijn stoel geplaatst door de Duitse kanselier Angela Merkel. Tijdens de campagne kon hij niet rekenen op een uitgebouwd partijapparaat en in de televisiedebatten moest hij het afleggen tegen Berlusconi, die nog steeds de teugels in handen heeft van de Italiaanse privé-omroepen.

Geen regering, wel een duidelijke winnaar

Toen de eerste resultaten op 25 februari begonnen door te sijpelen, fronste men

de wenkbrauwen rondom het Schumanplein, waar de belangrijkste Europese instellingen huizen. De centrum-linkse coalitie rond Pier Luigi Bersani behaalde met 30 procent niet de meerderheid waarop men hoopte voor politieke stabiliteit. De complexe Italiaanse kieswetgeving die Berlusconi invoerde, geeft een bonus van extra zetels aan de grootste partij in de Kamer van Volksvertegenwoordigers. Maar de zetelverdeling in de Senaat hangt af van de regionale uitslagen. Een duidelijke overwinnaar is er daardoor niet. Laat staan dat er al een regeringscoalitie op de been zou zijn.

Dé verrassing van deze verkiezingen was niet alleen de terugkeer van Silvio Berlusconi, die bijna even goed scoorde als Bersani, maar vooral de 25 procent die de zogenaamde '5 sterren-

beweging' van activist en komiek Beppe Grillo achter zich kon scharen. Grillo's programma is weinig samenhangend en combineert ecologische toetsen met besparingen in de publieke sector. Maar zijn aantrekkingskracht kan men vooral verklaren door zijn afkeer: tegen de heersende politieke klasse, tegen Monti en tegen Brussel. Een duidelijk 'basta!'-signaal van de Italiaanse kiezer dus.

Afwachten

De ogen van Europa zullen de volgende dagen, weken en maanden op Italië gericht blijven. De Duitse minister van Buitenlandse Zaken Guido Westerwelle heeft Rome al een duidelijke boodschap gestuurd: Italië dient zich aan de besparingsplannen te houden. Welke regering er aan zet komt en of er eventueel nieuwe verkiezingen moeten worden uitgeschreven, valt nog af te wachten. Maar de hoop dat de eurocrisis in de Mediterrane lidstaten tot een einde komt, lijkt door deze nieuwe Italiaanse crisis een pak minder waarschijnlijk.



Beppe Grillo's aantrekkingskracht is te verklaren door zijn afkeer tegen de heersende politieke klasse, tegen Monti en tegen Brussel.

De blik op Oost-Europa ... en eigen land

N-VA-Kamerlid Daphné Dumery zetelt in de parlementaire assemblee van de Raad van Europa. Samen met haar collega Kristien Van Vaerenbergh en senatoren Danny Pieters en Sabine Vermeulen volgt ze internationale dossiers op die ook voor Vlaanderen belangrijk zijn.

De Raad van Europa is een organisatie van 47 landen die zich vooral bezighoudt met mensenrechten, de rechtsstaat en de problematiek van minderheden. Daarnaast organiseert ze missies om te observeren of verkiezingen in de lidstaten wel eerlijk verlopen. “Maar let wel: de organisatie is geen onderdeel van de Europese Unie”, legt Daphné Dumery uit. “Veel kandidaat-lidstaten van de Unie, vooral uit Oost-Europa en de Balkan, zitten vandaag al in de Raad van Europa. Het Europese Hof voor de Rechten van de Mens in Straatsburg is de bekendste instelling, maar daarnaast bestaat er ook een comité van ministers en een parlementaire vergadering.” In tegenstelling tot het Europees Parlement worden leden voor de Raad van Europa niet rechtstreeks verkozen, maar gedelegeerd vanuit de nationale parlementen.

Migratiebeleid

“Of de N-VA de voorbije jaren heeft kunnen wegen op de discussies in Straatsburg? Ongetwijfeld. Tijdens de debatten proberen we zo veel als mogelijk tussen te komen. Maar dat is niet altijd zo eenvoudig, omdat de N-VA niet tot een fractie behoort”, zegt Daphné Dumery. “En het gaat vaak over onderwerpen die in Vlaanderen minder aan bod komen, zoals de illegale orgaanhandel in Kosovo of het lot van de voormalige Oekraïense premier Julia Timoshenko. Na een politiek proces werd ze opgesloten in een



gevangenis, waar ze vandaag nog altijd zit. Dankzij de contacten die in Straatsburg werden gelegd ben ik er bijvoorbeeld in geslaagd in de Kamer een resolutie over Timoshenko in te dienen en deze unaniem te laten stemmen.”



De N-VA moet investeren in haar internationale contacten, want het buitenland is niet altijd op de hoogte van de situatie in dit land.

Maar er zijn ook thema's die wel van direct belang zijn voor Vlaanderen. “Vorig jaar heb ik een rapport geschreven over de electorale impact van een migratiebeleid”, illustreert Dumery. “Het is heel leerrijk om het beleid van verschillende Europese landen met elkaar te vergelijken. Het heeft me ook gesterkt in de overtuiging dat een humaan maar kordaat migratiebeleid, gekoppeld aan een inburgeringstraject zoals de N-VA voorstelt, op termijn de beste oplossing is.”

Staatshervorming

Samen met Ben Weyts en Kristien Van Vaerenbergh trok Daphné Dumery ook naar de Raad van Europa naar aanleiding van de discussie rond de staatshervorming. De meerderheidspartijen,

met steun van de groenen, willen grondwetsartikel 195 namelijk tijdelijk schorsen om zo extra Franstalige garanties in de grondwet te betonen. “Een perfide logica”, vindt Dumery. “Elio Di Rupo heeft eigenhandig een brief geschreven naar de voorzitter van de Venice Commission om het dossier tegen te houden. Daarom is het zo belangrijk dat de N-VA investeert in haar internationale contacten, want het buitenland is niet altijd op de hoogte van de situatie in dit land.”

“De contacten die je kan leggen in Straatsburg met collega-parlementsliden uit alle uithoeken van Europa ondersteunen alleszins mijn parlementair werk in de Kamer, net zoals de waarnemingsmissies tijdens verkiezingen”, besluit Dumery. “De N-VA moet niet alleen het buitenland opvolgen. We moeten er ook aanwezig zijn.”

Ralph Packet: “Jongeren zijn bindmiddel van de N-VA”

De 22-jarige Ralph Packet combineert zijn studies multimedia met een stevig politiek engagement. Op 23 februari werd hij de nieuwe voorzitter van Jong N-VA. “Ik wil de scherpe kantjes van onze werking er zeker niet afvlijen, want die maken ons net uniek”, vindt Ralph. Een gesprek over de koers die Jong N-VA wil varen.

Hoe zie jij de toekomst van de jongerenafdeling van de N-VA?

Met meer dan 4 000 leden en heel wat nieuwe Jong N-VA-afdelingen hebben we veel potentieel. Samen kunnen we een grote meerwaarde betekenen voor de N-VA. De uitstraling van onze jongeren kan de partij enorm verbreden. Dat is

cement zijn, het bindmiddel van de N-VA. Een sterke jongerenwerking maakt de hele partij strijdvaardig en enthousiast.

Ben je naar het Vlaams-Nationaal Zangfeest geweest?

Ja, maar Vlaams-nationalisme is voor mij veel meer dan de vlaggen die daar

groeide wel op in de Vlaamse Rand. Mijn engagement is geworteld in een onafhankelijk inclusiespeelplein. Dat was puur vrijwilligerswerk. We kregen niet veel subsidies, en wat je bij ons als monitor wekelijks verdiende, kreeg je elders op één dag. Toch kwamen dezelfde enthousiastelingen elke dag terug. En onze kinderen amuseerden zich geweldig. Wij hadden geen arbeiderskoepels of overdreven overheidsingrepen nodig. Ik heb daar geleerd dat het de spontane verbanden zijn die mensen onderling organiseren, die een samenleving groot maken.

Waarom is die organische gemeenschap zo belangrijk?

Ons verhaal van gemeenschapsvorming kan antwoorden bieden op belangrijke uitdagingen. De zelfmoordcijfers in Vlaanderen zijn gigantisch. Veel jongeren hebben het vandaag erg moeilijk om zich te oriënteren. De druk om voortdurend met alles en iedereen verbonden te zijn is enorm. Populair zijn, een mooi uiterlijk ... je hoort er enkel bij als je voldoet aan een set materiële normen. Er is ons afgeleerd om de onderlinge verbondenheid van een gemeenschap te waarderen.

Op welke manier kan Jong N-VA die verbondenheid weer leren waarderen?

Jong N-VA moet meer credibiliteit opbouwen en verder werken aan haar zichtbaarheid. We zetten in op nieuwe media, opiniestukken en studentendebatten. De lasten om de Belgische begroting weer op de sporen te krijgen, worden steeds zwaarder. Binnenkort worden ook wij geconfronteerd met de vergrijzing en een gigantische Belgische staatsschuld. Straks gelooft geen enkele jongere nog in het sociale contract zoals het altijd heeft bestaan. Daarom moet de roep naar verandering nu luider dan ooit klinken. Zeker vanuit Jong N-VA.



Jong N-VA-voorzitter Ralph Packet: “Ons verhaal van gemeenschapsvorming kan een antwoord zijn op belangrijke uitdagingen.”

absoluut nodig, want we moeten alles uit de kast halen om de federale meerderheid te breken in 2014. Onze partij is een thuis voor mensen met uiteenlopende profielen en verschillende achtergronden. Jong N-VA belichaamt die diversiteit, maar onze kernwaarden blijven belangrijk. Ik wil dat de jongeren de

wapperen. Nationalisme is een voortdurende strijd voor je recht op identiteit. Het doorbreken van de Belgische ongelijkheid, waarin een stem uit Wallonië meer waard is dan een stem uit Vlaanderen, is slechts een begin. We moeten Vlaanderen zijn zelfbeeld teruggeven. Ik kom zelf niet uit een ‘Vlaams nest’ maar



De twintigste doodstrein naar Auschwitz

Sinds december 2012 is 'Kazerne Dossin' in Mechelen een memoriaal, museum en documentatiecentrum over de Holocaust. Tijdens de Tweede Wereldoorlog fungeerde de kazerne als verzamelen doorgangskamp: tussen juli 1942 en juli 1944 brachten achttwintig treinkonvoien van hieruit 25 257 Joden en 351 Roma naar (meestal) Auschwitz. Minder dan vijf procent van hen keerde levend terug.



Detail uit het herdenkingsmonument van beeldhouwer Etienne Desmet aan het station van Boortmeerbeek: voor vrede en verdraagzaamheid.

Bijna zeventig jaar geleden, op 19 april 1943, vertrok het twintigste treinkonvooi van Mechelen naar Duitsland. Het was een uitzonderlijk groot konvooi en het vervoer gebeurde voor de eerste keer met goederenwagens, waarvan de deuren werden vergrendeld met prikkeldraad. Maar drie jonge Brusselaars hadden het plan opgevat om de trein te doen stoppen op de spoorlijn Mechelen-Leuven, tussen Boortmeerbeek en Haacht. Geen van de drie was op dat moment lid van een georganiseerde verzetsgroep, en

het verzet wou ook niet meewerken aan de hele onderneming omdat het die te gevaarlijk vond. Dat er in geen enkel ander Europees land tijdens de Tweede Wereldoorlog ooit een poging werd gewaagd om een deportatietrein aan te vallen, maakt van deze overval nabij Boortmeerbeek een uniek feit in de geschiedenis van de Holocaust.

Hoewel het vermetele plan van de drie jongemannen gedeeltelijk mislukte, konden 231 Joden ontsnappen. De meesten onder hen sprongen na de overval uit

de rijdende trein: ze konden de wagons van binnenuit openbreken omdat een aantal gevangenen erin geslaagd was om breekijzers, hamers, beitels en zagen mee te smokkelen vanuit Mechelen. 90 van hen werden weer gepakt en op een volgend transport gezet en 26 personen overleefden hun vlucht niet. Maar 115 gedeporteerden slaagden er uiteindelijk wel in om te ontsnappen.

MEERWAARDE

Sappige verhalen over het Belgische koningshuis

De monarchie in dit land is al sinds 1831 hofleverancier van sappige verhalen over zichzelf. Vele van die verhalen zijn waar, sommige zijn dat niet. Maar het koninklijke theater fascineert.

Heeft koning Leopold I het overlijden van zijn echtgenote Louise-Marie bewust bespoedigd? Was Leopold II echt een massamoordenaar, op seks belust en zelfs een pedofiel? Was Albert I een aanhanger van Mussolini? Waren Boudewijn en Fabiola bevriend met de Spaanse dictator Franco? Beschikt Albert II over een geheim



sjaarpotje om de bastaardkinderen van de Coburgs te betalen? Lijdt prins Filip aan het syndroom van Asperger? In *Kroongeheimen* neemt Thierry Debels tal van spraakmakende verhalen over de Belgische monarchie onder de loep.

Thierry Debels, Kroongeheimen. Waarheid en leugens over het Belgisch koningshuis, Uitgeverij Manteau, 19,95 euro

5 x gratis

Vijf lezers krijgen van ons een exemplaar van 'Kroongeheimen'. Ze moeten wel het juiste antwoord kennen op onze wedstrijd-vraag: **"Voor wie kocht prins Laurent in de zomer van 2000 met diplomatieke korting een Mercedes?"**

Stuur uw antwoord voor 4 april naar magazine@n-va.be of naar N-VM, Koningsstraat 47 bus 6, 1000 Brussel.

Winnen het boek 'Ils nous ont pris la Flandre': A. Biesemans (Opwijk), D. Dumon (Burcht), J. Nelissen-Bogaers (Alken), C. Van de Velde (Affligem) en J. Wellens (Duffel).

Palfijngroep bespreekt knelpunten gezondheidszorg



Senatoren Louis Ide en Elke Sleurs: een luisterend oor voor de verzuchtingen van de zorgverstrekkers.

De Palfijngroep van de N-VA bracht begin maart 120 huisartsen, apothekers, kinesitherapeuten, tandartsen en andere zorgverstrekkers samen om ervaringen uit te wisselen en aanbevelingen te formuleren rond het gezondheidsbeleid.

“De onlogische indeling van bevoegdheden in de gezondheidszorg is en blijft een van de belangrijke thema’s”, weet senator en arts Louis Ide. “Maar ook specifieke knelpunten zoals drugs, problemen in woonzorgcentra, optimalisatie van de organisatie in ziekenhuizen, contingentering, radiologie, psychologisch consult, verpleegkundige taken en informatisering kwamen aan bod.”

Samen met senator Elke Sleurs, Kamerleden Reinilde Van Moer en Ingeborg De Meulemeester en Vlaams Parlementslid en Gemeenschapssenator Helga Stevens leidde Louis Ide verschillende werkgroepen in goede banen. De aanbevelingen van de zorgverstrekkers zullen alvast verder worden opgevolgd in de verschillende parlementen.

Bart De Wever stelt 'Derrière le miroir' voor

Het Franstalige literaire debuut van Bart De Wever kon niet uitblijven. 'Derrière le miroir' werd een verzameling van vertaalde columns die eerder verschenen in 'Het kostbare weefsel' en 'Werkbare waarden'.

De N-VA-voorzitter stelde het boek onlangs voor in de Brusselse ondernemersclub Cercle de Lorraine. Journalist Christian Laporte (*La Libre Belgique*)


leidde de N-VA-voorzitter in. Begin februari nam Laporte nog ontslag als bestuurder van de *Foire du Livre*. Hij vond het onaanvaardbaar dat het bestuur van de *Foire du Livre* de voorstelling van De Wevers boek op de boekenbeurs onmogelijk had gemaakt.

Ware gelaat

De Wever maakte van de gelegenheid alvast gebruik om de tweehonderd



Franstalige ondernemers duidelijk te maken waar de N-VA wél voor staat, in tegenstelling tot wat de Franstalige pers maar al te graag kapittelt: “Ik ben al afgeschilderd als een racist, een fascist, een antisemiet en ik weet niet wat nog allemaal. Ik kom hier om u mijn ware gelaat te tonen en uit te leggen waar ik met dit land naar toe wil en waar ik me zorgen om maak.”

 Bart De Wever, *Derrière le miroir*, Editions Le Cri, 262 blz., 19 euro.

Wie het boek online wil bestellen, kan terecht op www.quelqueslivres.be



Bart De Wever signeert een exemplaar van zijn boek voor Christian Laporte van *La Libre Belgique*.

Steun de deelname van de N-VA



Vlaams minister
Philippe Muylers fietste in 2012
mee tegen kanker.

Ook dit jaar neemt de N-VA deel aan de 1000 km van Kom op tegen Kanker, de fietshappening die plaatsvindt in het Hemelvaartweekend. De N-VA heeft twee ploegen ingeschreven. Onder anderen parlementsleden Ben Weyts, Miranda Van Eetvelde, Marius Meremans, Bert Maertens en een aantal lokale kopstukken en N-VA-medewerkers fietsen mee.



Hoe kan uw afdeling deze actie steunen?

- U kan rechtstreeks een financiële bijdrage storten op het rekeningnummer BE14-7331-9999-9983 (BIC-code KREDBEBB), waarbij u in de ruimte voor de mededeling het N-VA-actienummer **170-043-275 + gift** vermeldt. De schenker moet de gift rechtstreeks van zijn of haar rekeningnummer op het rekeningnummer van Kom op tegen Kanker storten. Enkel met de juiste vermelding wordt een fiscaal attest uitgereikt voor giften vanaf 40 euro.
- U kan samen met uw N-VA-afdeling een fondsenwervingsactie op touw zetten. Ideeën vindt u op www.1000km.be/hoeinzamelen. Als uw afdeling een actie op touw wil zetten, kan u ook rekenen op gratis promotiemateriaal. Uw afdelingsbestuur kan hiervoor contact opnemen met xavier.lesenne@n-va.be.

Meer weten over de actie van de N-VA? Surf dan naar www.n-va.be/kotk2013



Vorming voor nieuwe afdelingsbesturen

Begin maart kozen de N-VA-afdelingen een nieuw bestuur. Om deze nieuwe afdelingsbesturen te ondersteunen in hun werking worden er vijf vormingsdagen georganiseerd, één in elke provincie: op 27 april in de provincies Antwerpen en Oost-Vlaanderen, en op 4 mei in Vlaams-Brabant/Brussel, Limburg en West-Vlaanderen. Alle nieuwgekozen afdelingsvoorzitters, -ondervoorzitters en -secretarissen ontvangen een uitnodiging.

Grete Remen is de 'Vlaamse Madam' van het jaar



Grete Remen ontving de VlaM uit de handen van Vlaams volksvertegenwoordiger Lies Jans (links op de foto) en Kamerlid Sarah Smeyers (rechts).

Voor de zesde keer al reiken de N-VA-vrouwen naar aanleiding van Internationale Vrouwendag de VlaM uit. Dit jaar gaat de trofee naar de Limburgse Grete Remen, een ondernemende zakenvrouw. Met die keuze willen de vrouwelijke parlementsleden van de N-VA de aandacht vestigen op de maatschappelijke rol van ondernemers. Grete Remen staat aan het hoofd van het Limburgse natuurvoedingsbedrijf Damhert, een KMO die een bijzonder sociale filosofie huldigt en veel aandacht heeft voor ecologie. Het bedrijf stelt opvallend veel vrouwen en enkele mensen met een mentale beperking te werk.

Op www.n-va.be/videos kunt u zien en horen waarom Grete Remen zo vereerd en blij is met deze prijs.

Fractievoorzitter in Tessenderlo

Eric Vangeel

Eric Vangeel is fractievoorzitter van de grootste oppositiefractie in de Looise gemeenteraad. De vijfkoppige N-VA-ploeg tekent de komende zes jaar voor een ernstige oppositie op basis van gedegen dossierkennis.

De eerste beleidsdaad van de nieuwe meerderheid in Tessenderlo (CD&V en sp.a-Spil) was voor mij en de fractie meteen een stevige opwarmer. De inwoners werden namelijk bedankt met een stevige belastingverhoging. Een typische gemakkelijksoplossing. In plaats van de tering naar de

nering te zetten en met een besparingsplan te komen, zit men in de zakken van de mensen. Onze belasting op 'drijfkracht der motoren' voor bedrijven was al bij de hoogste van heel Vlaanderen. Ook ondernemen wordt in Tessenderlo onverstandig belast. Met de N-VA in het bestuur was dit niet waar geweest. De financiën saneren zonder belastingverhoging was een van onze speerpunten in de voorbije verkiezingscampagne. Ik ben trots te lezen dat de belastingen niet verhogen in nagenoeg elke Vlaamse gemeente waar de N-VA mee bestuurt. Vaak een moeilijke maar moedige beslissing van onze burgemeesters en schepenen.

Dossierkennis als handelsmerk

Onze fractie staat te popelen om erin te vliegen. Door beslissingen van de meerderheid tegen het licht te houden en met eigen onderbouwde voorstellen te komen, zullen we vanuit de oppositie het verschil maken voor de inwoners van Tessenderlo. Gedegen dossierkennis wordt ons handelsmerk.

Het fractievoorzitterschap beschouw ik als een hele eer. Mijn eigen rol zie ik in de eerste plaats als die van een spelverdeler, een aangever die de hele ploeg laat draaien. Als de ploeg er staat, dan pikt de spelverdeler vanzelf wel af en toe zijn goaltje mee. Onze fractie is trouwens zeer divers en bestaat uit een student, twee mensen die actief zijn in de zorgsector en twee zelfstandigen. Een goede basis dus om te weten wat er leeft in de samenleving en wat burgers van 'de politiek' verwachten.

Afdeling is noodzakelijke basis

Verder is een goede afdelingswerking volgens mij een noodzakelijke basis voor een succesvolle fractiewerking. Het afdelingsbestuur en de OCMW- en gemeenteraadsfracties zijn geen twee gescheiden werelden, integendeel. Wisselwerking is noodzakelijk. Al onze bestuursleden zijn bijkomende ogen en oren om op te pikken wat er leeft. Ze zijn onmisbaar om ideeën aan te brengen, om draagvlak te creëren voor onze initiatieven buiten de raadszaal en om de zichtbaarheid van de N-VA in Tessenderlo te vergroten.

Dat laatste is nodig en blijft voor ons een werkpunt. Goed werk leveren in de gemeenteraad en als afdelingsbestuur is één ding, maar de inwoners van Tessenderlo moeten weten wie we zijn, wat we doen en waar we als N-VA Tessenderlo voor staan. Ze moeten weten dat de meerderheid in hun zakken zit, wat de N-VA daarvan denkt en welke alternatieven wij daar tegenover plaatsen. Ik kan me als fractievoorzitter van een nieuwe ploeg alvast geen mooiere uitdaging wensen!



© N-VA Tessenderlo

Eric Vangeel: "Ik ben trots te lezen dat de belastingen niet verhogen in nagenoeg elke Vlaamse gemeente waar de N-VA mee bestuurt."



“Ik sta recht in mijn schoenen”, zei de minister, en hij viel van zijn sokkel

Donderdag 1 maart: van op de Wetstraatkansel roept minister Vanackere: “Ik sta recht in mijn schoenen.” Dinsdag 5 maart: de minister biedt zijn ontslag aan. Een uur later is de nieuwe minister bekend, een advocaat van het ACW.

Kent u ze nog, de zeispreuken? Hun beste dagen zijn voorbij, maar ooit stonden ze voor spitse zelfrelativering. Hun sjiekere naam luidt *apologisch spreekwoord*, een mini-verweerschrift om de eigen of anderen onhebbelijkheden te rechtvaardigen. Toen we de minister hoorden verklaren dat hij recht in zijn schoenen staat, wisten we het meteen: dit wordt zijn afgang. Als een minister van Financiën niet weet wat afgesproken is tussen klant en bank die voor honderd procent eigendom is van het land waarvan hij de financiële verantwoordelijke is, dan zit het mis.

Nachtmerrie

Steven Vanackere is natuurlijk ook maar een feilbaar mens. Toch kan een minister niet blijven ontkennen dat hij - gewild of ongewild - niet de gehele waarheid vertelde. Werd hij, zoals hij zich verschoonde, niet voldoende op de hoogte gebracht door lieden die namens hem en ons de overheidsbank besturen? Het was toch maar een kleintje om even langs te lopen bij de bevriende Belfiusbestuurder mét kantoor op zijn eigen ministerieel kabinet.

Wat er na het ontslag van Vanackere moet gebeuren vat Johan van Overtveldt (*Knack*, 5/03/2013) krachtig samen: “De opstapeling van onduidelijkheden, weggemoffelde toestanden en onbeantwoorde vragen is te omvangrijk om nu zomaar in het zog van het ontslag van een minister

te worden weggeduwd. Ofwel komt er klaarheid in dit kluwen, ofwel zal dit dossier ook voor de volgende minister van Financiën een nachtmerrie worden.” Van Overtveldt, die mee aan de basis lag om het ACW-dossier aan het licht te brengen, hoopt dat nu “naar de gemeenschap toe een nieuwe start kan genomen worden”. De honderden vrijwilligers van het zo geroemde middenveld verdienen het, meer dan de leidende figuren die met mercantiele groothedswaan zoveel maatschappelijke welwillendheid te schande brachten. Die nieuwe start lijkt alvast niet genomen met de aanstelling van Koen Geens, ‘Advocaat ACW op Financiën’ (*De Standaard*, 6/03/2013).

“

***Dat de gretigheid
naar geld en macht
ooit zuur zou opbreken,
achte de ACW-top
het overwegen niet waard.***

Geen pottenkijkers

In een advertentie (uit 2008) van Groep Arco, de coöperatieve holding van ACW, staat nogal grootsprakerig ‘dat het aangebrachte kapitaal 1,7 miljard euro bedraagt, dat de groep in Dexia participeert en aanzienlijk investeert in energievoorziening, waterzuivering, geneesmiddelendistributie, toerisme en sociale economie’. Maar wie op de webstek van de groep daarover meer informatie zoekt, staat voor een

gesloten poort. Wie geen vennoot is, heeft hier niks te zoeken. We hadden het moeten weten: bij geheime deals over financiële transacties en gesjacher met winstbewijzen passen geen pottenkijkers. Christendemocratische politici die, zoals Steven Vanackere, dit spel meespelen, knijpen de ogen dicht en plukken de vruchten van hun horigheid: een ministerportefeuille.

Foie gras

Nadat Peter Dedecker en Jan Jambon het ACW-dossier op tafel hadden gegooid, beschuldigde ACW-topman Patrick Develtere de N-VA ervan de sociale bewegingen te willen vernietigen. En dus ook CD&V, vulde Wouter Beke aan. Maar dat de gulzigheid naar geld en de gretigheid naar macht ze ooit zuur zouden opbreken, werd door de ACW-top het overwegen niet waard geacht.

Trouwens, wie valt hier wie aan? In 2010 verzocht Luc Cortebeek (ACV) zijn leden niet voor N-VA te stemmen. In 2012 deed Steven Vanackere hetzelfde met de lachwekkende kreet: “Beste ACW, let op uw ganzen”, waarna hij “de navel” (begrijp Vlaams-nationalisme) “een slecht kompas” vond. En om het af te leren, geachte lezer, nog deze: “Beste ACW, let op uw ganzen”, zei Vanackere en Patrick Develtere sneed de foie gras aan.

Maurits van Liedekerke

Maurits van Liedekerke was hoofdredacteur van het VU-weekblad Wij. Als gastschrijver geeft hij zijn kijk op actualiteit en maatschappij.

Kamerlid

Reinilde Van Moer

1

Je bent een actieve vrijwilliger voor AFS Vlaanderen. "Hoe heeft dit jouw kijk op de wereld en je politieke engagement beïnvloed?" vroeg Kamerlid Koenraad Degroote jou in het vorige nummer.

In de loop der jaren heb ik via AFS jongeren uit de zes werelddelen in m'n gezin opgenomen. Een hele verrijking. Cultuur van binnen-uit ontmoeten heeft mij absoluut beïnvloed. Je leert niet alleen heel veel over 'die andere', maar je staat ook stil bij je eigen identiteit, en bij gewoonten waar je je niet altijd bewust van bent. Die open blik helpt me ook in de politiek. Door (respectvol) naar andere politieke ideeën te kijken, reflecteer je ook over je eigen denken. Je leert om alles in perspectief te plaatsen en wat bedachtzamer te reageren.



2

Hoe kijk je terug op de voorbije (bijna) drie jaar in de Kamer?

Ik besef meer dan ooit tevoren dat politiek boeiend is, leerrijk en verrassend. Maar politiek kan ook keihard zijn. Ik kom zelf uit een 'zachte' sociale sector en het leerpad is soms hard en confronterend geweest. Maar uiteindelijk vind je je eigen weg wel. Zo heb ik eraan meegewerkt om ook politiek meer na te denken over het statuut van de jobstudent. Ik ben in het parlement de confrontatie aangegaan met andere partijen om uit te leggen dat sommige studenten hard moeten studeren én werken om hun toekomst uit te bouwen. Veel van mijn voorstellen hebben anderen intussen geïnspireerd.

3

Wat zou je graag verwezenlijkt zien in het resterende jaar van deze legislatuur?

In eerste instantie een vervolg op wat ik hierboven antwoordde: studenten moeten vierhonderd uren kunnen werken aan verminderd RSZ-tarief. Daarnaast zou ik ook wel graag zien dat mijn wetsvoorstel over de bemiddelaars in de gezondheidszorg een kans krijgt in de commissie Volksgezondheid. De sector zit daar echt op te wachten. In mijn voorstel zullen er méér mogelijkheden zijn voor minder geld. Bovendien leert het de nieuwkomer dat 'gratis' een eindigend verhaal is.

4

De lente doet haar intrede. Wat doe jij om het lentegevoel te omarmen: grote schoonmaak of frisse lentewandeling?

Schoonmaken omarm ik niet, dus geef mij maar die frisse lentewandeling: lucht inademen die smaakt naar nieuw leven! Eindelijk die dikke jassen weg, zodat ook de zon je huid kan verwarmen. Niets is zaliger dan 's morgens wakker worden met het geluid van vogeltjes die de opkomende zon groeten.

5

Welke vraag zou je willen stellen aan Kamerlid Jan Van Esbroeck, die wij volgende keer vijf vragen voorleggen?

Jan, een half jaar geleden bleek dat je kanker hebt en je wordt nu ook het uithangbord van de N-VA-ploegen die meerijden in de 1000 km van Kom op tegen Kanker. Ik bewonder jou écht om de manier hoe jij met die ziekte omgaat. Ik ken je gevoel voor humor, maar toch vraag ik mij af waar jij zoveel moed uit put om te blijven strijden?

Erkenningsnummer P2A9064
Toelating gesloten verpakking -
9099 Gent - X BC 4238

V.u. & afzendadres:
Bart De Wever, VPRTI vzw,
Koningsstraat 47 bus 6 - 1000 Brussel

Maandelijks behalve in juli en augustus.

Afgiftekantoor Gent X
Maart 2013

Nieuw-Vlaams Magazine

Colofon

Nieuw-Vlaams Magazine wordt uitgegeven door vzw Vlaams Pers-, Radio- en TV-instituut en is het partijblad van de Nieuw-Vlaamse Alliantie (N-VA). Het wordt verzonden onder een folie op basis van zetmeel die 100 % biologisch afbreekbaar is.

Coördinatie en eindredactie:

Nele Hiers.

Medewerkers:

Mariam Al Merrouni, Michel Cardon,
Arnout De Cuyper, Sven De Neef,
Ellen Devriendt, Hans Govaerts,
Xavier Lesenne, Nico Moyaert,
Benjamin Muylaert, Joachim Pohlmann,
Tinne Stukkens, Maurits van Liedekerke.

Directeur:

Piet De Zaeger.

Vormgeving en druk:

JM-Grafische vormgeving, Spiegel 1,
9860 Oosterzele, T. 09 362 74 33.

Foto vooraf: © Anne Deknock

Jaarabonnement:

€ 12,50 op rekeningnummer
BE83 4350 2597 0115 van VPRTI vzw.

Contact:

T. 02 219 49 30

Fax 02 217 35 10

E-mail: magazine@n-va.be

Dit nummer werd afgesloten op
15 maart 2013.

**Wenst u onze wekelijkse digitale
nieuwsbrief te ontvangen?**

**Schrijf u dan nu in via
www.n-va.be/nieuws/inschrijven**